Samenwerken of zandzakken?

Onlangs kopte de Volkskrant ‘Sla verbouwen in de Oosterschelde’. Begin juli werd de eerste zeeboerderij geopend. Op de foto is de tractor verwisseld voor een boot en het erf ingeruild voor een vlot. Als het experiment slaagt ligt de Noordzee open en kunnen miljarden mensen leven van zeesla en aanverwante produkten.

Ik vind het een mooi voorbeeld van inventief omgaan met water. Dijken maken plaats voor drijvende boerderijen. In de uiterwaarden van de Maas staan amfibi-woningen op plaatsen waar in 1995 het water stroomde. Slimme concepten in plaats van zandzakken. Wonen aan en zo nodig op het water. Nederland heeft in de lange geschiedenis met water geleerd dat samenwerken beter is dan vechten.

Zo is het ook met de strijd tegen de vermeende doorgeslagen flexibiliteit. Natuurlijk moeten we de uitwassen aanpakken, net zoals bij stormvloed eerst orde op zaken wordt gesteld. Opruimen van malafide uitzenders en onfatsoenlijke flex horen daarbij. Maar daarmee zijn we er niet. We zullen moeten accepteren dat flexibiliteit voor de economie is als water voor de mens. Geen luxe, maar een primaire levensbehoefte. Door de economische crisis van de afgelopen jaren zijn bedrijven bovendien alleen maar dorstiger geworden.

Vechten tegen flexibiliteit is vechten tegen de toekomst. We moeten zorgen voor een drijvende arbeidsmarkt met spelregels die meebewegen met de toegenomen flexibilisering. Een mooi voorbeeld vind ik het vitaliteitspakket van minister Kamp dat werkzekerheid centraal stelt. Natuurlijk moeten we zorgen voor voldoende doorstoom uit de flexibele schil, want stilstaand water stinkt.

De ABU en vakorganisaties in de uitzendbranche pakken die verantwoordelijkheid op. Momenteel wordt onderzoek gedaan naar verblijf en doorstroom in de uitzendbranche. Het moet handvatten bieden voor een nieuwe balans tussen werkzekerheid en flexibiliteit. De zandzakken kunnen naar de zolder.

Jurriën Koops, adjunct-directeur ABU

18 oktober 2011